

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HIRADÓ.

Politikai, társadalmi s közgazdasági hetilap.

Előfizetési feltételek:
Egész évre 6 frt. Fél évre 3 frt. Évesre 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára 15 krajczár.
Külföldi csopán a kiadóhivatalnál lehet B.-Gyarmaton.

Hirdetési díjak:
Öt hasábos petitsor 5 kr. Bélyeg minden beiktatásnál 30 kr.
Nyitólár garmond sora 30 kr. — Nagyobb és többeszeri hirdetések
juttatásán eszközöltetnek. — Bel- és külföldi hírlapok számára
hirdetvényeket elfogad KÁY Károly hirdetmény-közzetítő
irodája Budapest, Nagykereszt-nicza, 8. szám.

A lap szellemi részére s a nyitólárra vonatkozó minden
költség a szerkesztőségbe küldendő.

Külföldi pénzek reklamálják, és hirdetések
a kiadóhoz intézendők.

A Millenarium közeledik.

Közelg a nagy pillanat, melyben milliók ajakáról fog hálaima rebegni a nagy minden-ség Teremtőjéhez, ki egy ezredév viszontagságai után is föntartá a újra ébresztő a magyar nemzet életét a népek hullámzó tengerében. E közeledő pillanat: a honalapítás ezredik évfordulója.

Kinek nem verne szíve gyorsabban a gondolatra? Ki maradhatna érzéketlen azon dicső világhős fényes emléke iránt, ki a magyar államalkotás nagy művét oly dicsőségteljesen s oly nagyszerű eredménnyel hajtá végre?

Ezredéves dicső fönnállásunk megünnepléséhez a nagy Honalkotó nevét s emlékét oly szoros s szétválaszthatlan kapocs fűzi, melyet semmi kislelkű okoskodás s érvelés meg nem lazíthat. Árpád egyénisége oly mythologiai-szerű alakká fejlődött, jelleme, hadi tettei, egész történelmi szereplése oly magasra emelék őt a nemzet lelki szemei előtt, hogy nevének pusztán említésére is bizonyos mardosó szégyenérzet fogja el keblünket, oly szégyenérzet, mely, mint a rossz lelkiismeret, folyton csak azt sugja füleinkbe, hogy méltatlan utódaivá sulyedünk a honfoglaló hős nemzedéknek, annak a nemzedéknek, melynek sem hatalmát sem függetlenségét nem vagyunk képesek többé érvényesíteni s föntartani. Igen, oly annyira elhallgatjuk s mellőzzük a Honfoglaló nevét s emlékét, hogy mai viszonyaink közt csaknem félünk vele foglalkozni, s minthogy őt még a külnemzetek is mint a magyar nagyhatalom s függetlenség személyesítőjeként képzelik, s így még emlékének egyszerű tárgyi megörökítésében is

egyenesen a magyar állam-észme s függetlenség provokálását látnák, épen nem csoda, ha a jelen politikai szolganemzedék s az elkorcsosult magyar nemzeti érzület tartózkodó s meghunyászkodó viselkedést tanúsít ezen nagy nemzeti ód emlékének a napi kérdések rovataiba való fölvetelével szemben. A külbóhatás s a germanizáció gyilkos szelleme oly súlyosan leigázta már a nemzet életerejét, hogy ma már csaknem lehetetlen a legdicsőbb magyar hon-szerző fejedelem emléke iránt a nemzet kebelében nagyobb mérvű propagandára az utat előkészíteni. A nagy nap maholnap beköszönt, és a Honalapító emlékszóbrának ügye ez idáig még csak tervben sincs előkészítve.

Iszonyú könnyelműség s hanyagság ez! Ilyet csak egy öngyilkos nemzet engedhet meg magának! Melyik európai nagy nemzet ignorálná ennire legdicsőbb fejedelmi őse emlékének tárgyi megörökítését?

Sokan azt vélik, hogy még elég idő van erre gondolni. Hiú önámítás! A jelen pénz-ügyi s politikai viszonyok közt oly tohetetlen s egyéni sajátágaiból annyira kivetkőztetett nemzetnek, mint mi vagyunk, egy fél század is kevés arra, hogy oly eszméknek, mint a honalapítói emlékszóbor és a magyar üdvlelde (walhalla), életet adjon.

Sokan ismét, kik az időt s alkalmat igen is elérkezettnek gondolják, azt vélik, hogy az ügyet a főváros képvisellete tartoznék fölkarolni. Ily törekvést azonban még magam is határozottan ellenzek és kárhozzatok. Részemről a főváros képviselő testületének hazafisága s ügybuzgalmában, melynek a német színház kérdésénél csak a legközelebb is oly fényes bizonyosságát nyujtá, soha nem kételkedem,

bármint tegyen s cselekedjék azonban, csak addig s úgy teszi, a meddig s a hogy azt a financiai körülmények engedik, már pedig hogy a honalapítói emlékszóbor s a magyar walhalla szent ügye financiai bűnbakká alacsonyíttassék, az ép oly szégyenítő lenne a főváros hazafias polgárságára, mint magára a nemzetre.

Egyedül csak a magyar nemzet s a magyar társadalom az, mely a honalapítói emlékszóbor és ezzel együtt a magyar walhalla szent ügyét a legszebb s legjogosultabb siker reményében karolhatja föl. Ily irányu mozgalom megindítását pedig első sorban a hazai sajtó, csak a hazai hírlapirodalom lelkes fölhevítései, buzditásai által érhetjük el, mert az ily uton indított mozgalom, lassan bár, de mindinkább nagyobb s erőteljesebb visszhangra talál a nemzet kebelében, míg végre maga a nemzet, maga a magyar társadalom venné azt kezébe.

Az idő s alkalom erre már elérkezett. Maga a helykielölés is oly dolog, melyet egy folytonosan fejlődő s épülő fővárosban nem igen lehet soká halogatni. Részemről e kedvező alkalommal a következő két helyet hozhatom javaslatba:

1. A vigadó előtti tért az emlékszóbor számára. Előnyei: semmi kisajátítási költség-gel nem járna, bár kevés élénkséggel de gyönyörű fekvéssel bir, három oldalról pompás palotacsoportok szegélyzik, mindenekfölött pedig csaknem szemben a várpalotával a sétány közepére s a Duna-partra esik, melyen maholnap ugyszólván egy egész kis szobortársaság fog egybegyűlni.

2. A Károly-köruti Huszár-féle telek. Előnyei: rendkívül kedvező fekvése a főváros

TÁRCZA.

Két Aranka.

Bemély Sárffy Aladár-tól.
Ajánlva egy szépséges kisasszonynak.
(3. folytatás.)

— Semmit, legfeljebb őt szólna meg, hogy nem volt elég lovagias előbb nyújtani karját. Az a bizonyos nevelő is így tett ám mindig!... Talán csak nem fél ön tőlem?

— Oh nem! sőt szerencsémnek tartom! feleltem sietve, nehogy ismét azt a fatális nevelőt hozza elő.

Tehát beleestem ismét a bajba, most már másodszor piritottak így reám.

A szép időben igen kellemetes sétánk volt az Európáig, hol már bérkocsisunk két szobát is rendelt számunkra. A csomagok rendben lévén, kiindultunk Aranka egyik rokonának, Lópesi Lajos ügyvédnek felkeresésére. Egy hamarjában megszerzett naptár megmondá a lakást: Belváros, Kigyó utca.

És itt tisztelt olvasóim ez egyszer a sors megkönyörült rajtam, mert a végzetes pech elmaradt. Arankának jó barátja volt az a másik Aranka, Misi fiam neje. Ha csak egy pillanatra is észbe jut, hogy ezt keressük fel, ismét a régi pechvogel vagyok, mert egykori imádoztammal kell vala ekkor találkozni, a mi pedig reám nézve nem a legkellemesebb meglepetés lett volna. Tehát gratias ago ez egyszer a sorsnak.

Helyre vergődünk nem sokára és után. Arankát szívesen fogadták, én pedig engedelmet kérve szerényen

visszavonultam minden marasztás daczára. A szép utitárs azonban megigértette velem, hogy atyját, ha megérkezik elvezetom hozzá.

Még az nap elvégeztem dolgaimat; színház után szép csendesen lenyugodtam az említett szállodában és — nem tudtam aludni. A szokatlan fővárosi zaj egész bénítólag hatott idegeimre, azonban megvallva az igazat, nem ez tartott engem ébren, hanem utitársam ragyogó szempára! Ugy hatott e két szem szívemre, hogy elfeledtem ama másik kettőt. Különböznék ugyan olvasóimat is jobban megvakítja a szuró napfény, mint a kék ég! (Tetszik érteni?)

Amint virradni kezdett fölöltöztem elhatározva, hogy egy sétát teszek a Duna partján. De ebbeli feltevésom is süstbe ment, mert amint kilépek az ajtón, azon öreg urat látom felém közeledni, kinek Aranka integetett a koupe ablakából.

— A pinczér e szobába utasított, hogy itt találhatom fel Hámory Aranka kisasszonyt, nem lenne szíves erre nézve felvilágosítással szolgálni tisztelt uram öcsém? kérde az öreg ur.

— Nagyon szívesen uram! — viszonzám örvendő a lekésott utas szerencsés megérkezésén. — Ő nagysága nincs itt, hanem elvezetom uraságodat lakására.

Ezzel bemutatva magam az említett ügyvédhez mentünk. Utközben az öreg ur elmondott mindent magának egész részletesen és ezerszer megköszöntö lovagiaságomat. (Azért piritottak rám, mert lovagias voltam?)

Egy ősi magyar táblabíró láttam az öregben, ki tolva kifogyhatlan jó kedvvel és humorral iparkodott velem megértetni vasúti melheurjét; nagyon barátságos

volt hozzá, de nevét nem mondá meg, én pedig szégyenletem megkérdezni.

— Itt vagyunk uram öcsém a csúznál; hanem nevémet nem mondom meg s a leányomnak adott kölcsönt sem fizetem ki most csak azért, hogy még ma kénytelen legyen meglátogatni. Akkor majd többet beszélünk egymással. Most még csak arra kérem, hogy a börtündöket legyen szíves ide küldetni.

Ezzel elváltunk, de elhatároztam, hogy nem fogom meglátogatni őket. Ki akartam kerülni mindenféle hálálkodást, no meg nem is akartam többet azon szép szemekbe tekinteni, minek gyötörjem ezzel magamat, hisz soha sem fogom ezután látni.

A rám bizottat elvégezve kifizettem a szállást, magam pedig más szállodába mentem, hogy reám ne találhassanak. Ilyen tettekben állott uraim az én magasrál lovagiaságom!

Rendeltetési helyem felé csak délután öt órakor indult a vonat, tehát egy egész napom volt szabad.

Összejártam a fővárost s mintha mindig kerestem volna valamit, minden nőt személyre vettem. (S ez nagy dolog volt nálam!) Igen, kerestem valamit, — a napot, mert a magas házaktól nem láthattam!

II.

Egy ariszt.

Épen másodikat csegették, midőn beléptem a coupeba, de amint körülnéstem magamat, kedvem lett volna azonnal kiugrani onnan, hanem ebben egy barátságosan felém nyújtott kezecke akadályozott meg. Aranka és atyja álltak előttem.

legelőnkebb központjában, nemcsak az omló-szobrot, de a walhalla épületét is befogadhatja, mely utóbbi a vigadótor választása esetén külön eső helyre szorulna; hátránya fájdalom az, hogy igénybevétele igen tetemes kisajátítási költséggel járna, a min különben segíteni lehetne olyformán, ha az új városház előtti telekosoport szükségesszerűen kisajátítására szánt összeg inkább erre fordíthatnák.

Mindezekon kívül pedig az országos gyűjtő rendezése, pályázatok, építkezések stb. is oly sok fáradságot s időt fognak igénybe venni, hogy csaknem csoda lesz, ha a még hátralévő rövid időszak alatt a legfáradhatlanabb buzgalom is elérté.

A hazafias magyar sajtóhoz fordulok tehát, tegye sajátjává ez ügyet, lelkesítsen, buzdítson, s a hol kell, ostromozzon is szigorúan s kivételt nem ismerve; ez úgy a magyar nemzet ügye, s egyedül csak a nemzet által nyerhet valószínűséget.

Adja az ég, hogy szavam ne lögyen elhangzó szó a pusztaban!

Borsodi Szilágyi Dezső.

B. Gyarmat, 1880. ápril 27.

B. Gyarmat ugyancsak meg van áldva hatóságokkal, mert a törvényes és rendes hatóságokon kívül találunk itt még egy vásárbíró hatóságot, egy hitelos mérték-hivatalt és ezekre ráadásul Sebianságot is. Ezek eljárása következő: 1-ször. A vásárbíró hatóság localitása: a főútnak a város végén az úgynevezett „vámház” mellett egy kis ház kapujában számonyongva presidiál, a többi működő bosnyák tagok szét vannak osztva, mint jó vadászok plenkbe; jaj annak aztán, ki véletlenül elmulasztja a helypénz czédulát megfizetni, mert az még álmában is megemlékszik a budai kutyavásárról. Ezen önálló hatalom, melynek hogy van-e tarifája vagy csak saját önkényére van bízva, nem tudni, ez mély titok. — Ápril 27 én tartott országos vásár alkalmával (inter cetera alia) egy vidéki asszonytól, ki 17 tojást hozott városunkba eladás végett, 18 kr. helypénzt vett; eladta a 17 tojást 15 kr-ért, ebből 1 kr. még a kövezetvám, maradt az asszonynak netto 1 kr-ja, no ez aztán szép purum! — 2-ik. Ott áll az isten választott népéből a hitelos mérték-hivatal embere az igazság mérlegével, mérceikél és skrablája a szegény emberek krajczárjait. Igazságos-e vagy nem ezen eljárás? . . . találja el az, akit illet. — 3-szor. Ez a harmadik ott is vámol, a hol nem örül, vagyis ott is szed utca-tisztítási vámot, a hol nem sepettet; na de a sok igazságos eljárás közt ez is elcsúszik. — E három bosnyákhatalom eljárása oly híressé tette országos- és helyi híreinket, hogy a szomszéd városok községök nyilatkozatot küldendnek hatóságunknak azért,

hogy békés és csendes elmozdítás által vásáraikat benépesít. Ennek behunyit szemmel nézése városunkban az ipart és kereskedelmet olyomja és megkárosítja az adófizetőket. Szükséges tehát először is a vásár rendezése, a vám tarifa megállapítása és nyilvános helyeken kifüggesztése. Hogy a helytelen bírásgolások beszüntetessenek, a vásárbíróknak szoros kötelességévé kell tenni, mint minden rendes városban szokásban van, hogy alkalmas helyen egy rendes s állandó czédulabázat nyisson; továbbá, mint hogy a vásárterek tisztítása szerződésileg a vásárbíróknak mint haszonélvezőknek kötelessége, őt erre utasítani, esetleg rovására tisztíttatni és ez által a második teherrel a vásáros népet megmenteni kell. — Vegre a mértékhitelcsító hivatal nagymesterét szabály szerint korlátozni, mert arra még törvény nincs, (nem is kívánjuk, hogy legyen) hogy minden ember buzáját, kukoricáját, kőszonét stb. köteleztetik ő kegyelménél megmenteni s az ezt elmulasztókat pedig bírásgolni joga legyen. A jogegyenlőségnek az is nagy arculcsapása, hogy míg a volt kiváltságos osztály ma is büszkén hajtja el ezen uton-álmintgató hatalom mellett: a szegény népet nyakon csipik, s lépten nyomon éreztetik vele a régi szolgádságot. Ha van miért fizetni: fizessünk mindnyájan, de tisztességes módon a czédulabázánál, és ne állják útját kötelességével is a különböző czímen takálók az utasnak, megátolva még a közlekedést is a kocsi megállítással. Legyen czédulabáz föllállítva, s ott kellessék czédulát váltani a hatóságilag is ellenőrizhető közegek-nél, és a kibágásokat büntesse a hatóság, nem pedig maguk a bírók, kik ez uton számtalan zsarolásokat követhetnek el.

Z.

Jogászok figyelmébe.

Az 1878. évi február 26-án végrendelet nélkül s két kkorú árva hátrahagyásával elhalt Bokros Elek özül. Deák Matild után maradt 1 és három negyed telek de ezen ingatlan a rádi 150 sz. tjkvben csak is háromnegyed részében van kitüntetve.

Ezen háromnegyed úrbérségre Figdor Arminnak 1500 frtnyi követelése táblázattal van be, melynek boperelese után a háromnegyed úrbérség lefoglaltatott, s f. évi martius 31-én el is árvereztetett.

Az árverés után az elnemadott négynegyed lejegyzése iránti vázrajz, a kkorúak érdekében gyámhatóságilag jóvá hagyatván, a négynegyed lejegyzése s a kkorúak nevére nyitandó telekkönybe átvitele végett a t. kir. tszék tkvi osztálya 4151 sz. alatt a gyámhatóság, a 4252 sz. a pedig a kkorúak t. és t. gyámtyja által megképzelt.

Az ügy elintézésének szorgalmazása alkalmával azonban, azon nézetnek lón kifejezés adva: hogy a gyámhatóság illetékteleenül avatkozott az ügybe midőn az elnem árverezett négynegyed a kkorúak részére lejegyezni rendelté és a vázrajzot helyben hagyta, mert az A. lapon kitüntetett háromnegyed telek formája alatt, nemcsak azon háromnegyed, hanem a 2—22 sz.

alatt térmértékileg felvéve lévő összes háromnegyed telek elön árverezve???

Ezen nézet igen téves, mert:

1. Az 1500 frt biztosítékát, a foglalás, árverési feltételeket megalapító, az árverést elrendelő végzésnek, s magának a megjelölt árverésnek is csak a háromnegyed, és nem az összes háromnegyed úrbérség képezte tárgyát, következtékép, az átadás tárgyát sem képezheti több.

2. Mert az árverési jegyzőkönyv szerint is csak háromnegyed, és nem az összes háromnegyed úrbérség adatott el.

3. Mert midőn vevő az árverési jegyzőkönyvet alá írta, a háromnegyed telket meghaladó négy-negyed többletre nézve egy szóval sem fejezte ki jogigényének fontartását; a háromnegyed vételbe bélé nyugodott, s ennek jogszert következménye az: hogy a négy-negyedet elárvereztetnek tekinteni nem lehet, s hogy a tszék sem adhat át vevőnek többet, mint az eladott három-negyedet.

4. Mert az, hogy az elárverezett háromnegyed telek, a 2—22. sorszámok alatti 42 holdat meghaladó és így háromnegyed úrbérséget képező birtok testtel egybe olvasztva van, abból az elárverezett háromnegyed telek csak kibasítható, de azzal az elnem adott négy-negyed telek többlet át nem adható, mert a kinem tüntetett birtok telekkönyvi foglalás tárgyát nem képezheti, az össze olvasztás nem vonhatja maga után azon hallatlan esetet, hogy egy kitüntetett részletnek eladása, az egész testet magával vonhassa.

Midőn ezekkel kíván mutatva: hogy a gyámhatóság joggal avatkozhatott a kérdésbe midőn a kkorúak érdekei valóban veszélyeztetettek; s hogy csak a kitüntetett háromnegyed, s nem az összes háromnegyed lón eladva, s hogy a négy-negyedet vevőnek át adni nem lehet, meg kell jegyezni: miszerint a háromnegyed kilelt volna tüntetve mint eladás tárgya, 10,000 frt-ért kelt volna az el, s az árverezők, csak azért léptek vissza, mert csak háromnegyed telek lón elárverezve 4850 forintért.

Bokros Elek,
t. és t. gyám.

Dobroca, ápril 20.

Tekintetes szerkesztő úr!

Nem lesz érdeknélküli a losonezvidéki közönségnek tudni azt, mi történik környékünkben, hol a rendőri közegek csak a becsületes adófizető polgárokat tudják feltalálni fizetésük teljesítésére, de a sok tolvajt, rablót s házbátörő gonoszokkal vajmi keveset bíbelődnek, s ha panaszt emelt valaki a tolvaj ellen, akkor nem a tolvaj ijed meg, hanem féljen a feladó, mert nem csak az elorzott vagyona oda veszett, de még haszonátalan fáradsággal s költséggel szaporítja kárát Dobroca, Kottman Lehotá, Buda Lehotá bir sok olyan tolvajjal, kik már formális mesterséget űznek gonosztettükből, s nem félve sem isteni, sem lelkiismereti törvényeiktől, a rendőri törvénytől félnek nincs mit, mivel ez nem létezik legalább Nógrád felvidékén, —

— Hála Isten, csak hogy itt van! Ön báladatlan ember tanár ur! — mondá szemrehányólag a szép utitárs. — Nézd kedves atyuskám, csapdába került a szőkevény! s ezzel atyjához simul.

— Na uram ücsém maga egy rossz hitelező, ha el hagyja szőke adását, — felelé mosolyogva az öreg ur.

— De uram, viszonzám a legnagyobb zavarral, oly dolgaim akadnak, hogy nem mehettem el.

— Hogyne, hisz egész nap a szobájában ült bizonyosan valami appellatiót kellett írni ugy-e? Azt gondolja talán, hogy az ablakon át nem látai meg, ki vizsgálja a nők arcát az utcán? Hisz ön lakást is választatott, csak hogy fel ne találhassuk? mondá csipőse gúnyval az én jólelkű vallatóm.

— Ez az bocánat uram, beismerem hibámat, mea culpa; hanem mentsem ki az, hogy nem akartam tolazkodó lenni.

— Igaz ücsém uram, hogy a hitelezők tolazkodók, de ön lovagias (?) ember és nem hitelező.

Kénytelen voltam elnyelni a keserű pilulákat, mert érezttem bűnmet, hanem eleget megbüntettet a sors érte, mert ime itt van ismét öltem szívós kísértője — a pech!

No de humanns volt az öreg és megbocsátott. Sokkal gyengébb lábon állottam azonban Arankával szemben, mert egy nőt, kivel úgy utazik az ember mint én vele, meg nem látogatni annyi, mint arczkópét visszaküldeni! (Ezt is egy szellemidús hölgytől tanultam). Durczásan fordult el tőlem és kinézett az ablakon. Ekkor indult meg a vonat is.

— Most már nagysádtól is bocánatot kérek udvariasságomért, mondám Arankának és kérdőleg emeltem szememet hozzá. (Lássák kérem mire viszi az embert a szép utitárs!) Mentésemre nem hozok fel semmit, mert úgy is hiába lenne.

— No is tegye, mert úgy sem bocsátanak meg! Ennyire megsérteni az embert mégis csak sok. Mástól talán igen, de öntől ezt nem tűrhetem el. És most megbüntettem azzal, amivel ön büntetett engem, imo visszaadom arczképét!

Ezzel tárczájából kivéve azt és átnyújtá.

— Ejnye uram ücsém, talán fotografus vagy bűvész maga, hogy ily hamar adott arczképet lányomnak? kérdé félig gúnyval az öreg.

— Én pedig bámultam mint egy megfagyott hóember. Nekem visszaadják arczképemet; nekem, ki soha sem vétettem le magamat?! . . . Ez uraim a nyolczadik világesoda; tessék megmagyarázni.

Szavai után Aranka elfordult tőlem, az öreg ur pedig várta ajkamról a szót.

— Nem értem uram az egész dolgot, de hogy meg vagyok szigorúan büntetve, azt látom; válaszolám bamba arczczal.

Ezzel az ügy be lett fejezve.

Uram bátyám kifizette adósságát és kezdett velem az előző tájakról csevegni.

— Hát ön édes ücsém uram meddig tart velünk?

— Én egész Zsombolyig megyek, a hova nevelőnek vagyok meghíva, viszonzám elgondolkozva a történetek.

— Zsombolyig, nevelőnek? ugyan kihez? ha szabad kérdenem, tudakozá élenken s erre már Aranka is felénk fordult, kibez az öreg ur egy hallgatásra intő kézmozdulatot tett.

— Igen oda, bizonyos Kauizsay István urhoz, kinek egy jóakaróm ajánlott, — felelttem őszintén kérdésre.

— Ahoz a semmirekellőbböz megy, ki most is még a fürdőn csavarog s a kinek az a harpia felesége

van, a ki kiszedi az embernek szemét? ne menjen oda ücsém uram, hisz úgy is megszökik rossz fiától két nap alatt. Azután mi fizetést ígért az a szelebardí?

— Azt nem adta tudtomra fevelében, hanem a ki ezer forintot adott a szerencsétlen szegedieknek, az nem lehet rosszlelkű ember. A ki pedig a tomesvári szegény iudózt elnökölje, annak igen jó szívének kell lenni. E tudattal megyek én uram azon tisztas családoz s az ily feltételek azon reményt keltik bennem, hogy egy szegény nevelőnek fognak nyújtani annyit, amennyiből szoréyenyen megélhet.

Annnyit láttam csak, hogy szavaim után az öreg ur félre fordulva kendőjét szeméhez emelvé, mert a másik pillanatban már Aranka nyújtá kis kezét felém.

— Ön jó ember tanár ur és ezért most az egyszer megbocsátok, fogadja baráti jobbjomat, — s ezzel mosolyogva nézett igéző szeméivel reám. A kezemből tartott végtelen arczképet pedig, látva hogy az atyus félre néz, ismét tárczájába helyezé a legnagyobb sietséggel.

— Tudja mit ücsém uram, mondá az öreg ur erőltetett vigággal, jöjjön el én hozzám nevelőnek s ne menjen oda! Adok havonként ötven forint fizetést és ellátást, csak hogy tanítsa meg fiamat olvasni.

— Sajnálom uram bátyám, de ajánlatát el nem fogadhatom, mert amit ígértem ahoz szilárd jellemmel ragaszkodom! válaszolám határozottan. De meg mit tételne fel rolam azon tisztas ur, ha nem állnék szavamnak; bizonyára nem tanárnak, hanem köpönyegforgató Judának tartana, ki saját bőréi bocsátja áruba a többet ígérőnek. Én tanár vagyok uram bátyám, kinek kötelessége hivatásánál fogva a nemzet nevelésének lenni a nevelés és oktatás terén. Nem szeretném, ha idővel tanítványaim vetnék szememre azt, hogy a nevelésből fizetkedést csináltak.

vagy nincs ki végrehajtása? Mert ha ezen rendőri törvényre becsületes polgár által a tolvajok a rablók figyelemzetnek, azt kigúnyolják, mondván majd dobnak annak meg annak valamit, szabadon bocsát — vagy a figyelemzetetől felgyújtással, agyonveréssel fojgyogotik, s így ezeket tudva könnytlen itt mindenki hallgatni, saját kárán a sorba beleengedni. De ami sok az sok, nincsnap, hogy egyik vagy másik faluban valami lopás netörtéjük, s ezen sora őrt bennünket is, f. hó 17—18-ka közti éjjel a dobrocsi iskola tanító éléskamráját az ablaknál kívülről feltörték, és az ott talált élelmi cikkeken felől 200 forintot oszt. értékben őrd eddig használatlan asztali vászon, abrosz, asztalkendő, törölköző stb loptak el, s az egyháznak vagy 10 frt reparációnyi költséget eszközöltek. Lehotzky vámosfalusi tanítónak két kas méhét lopták el ugyanazon éjjel, Dobias József vámosfalusi postamesternek vagy 300 frtnyi kárt lopás által egybe másba eszközöltek, boldogult Szebia Pál hambárját törték fel s vagy 150 frt kárt tettek, Divényben Niczky ispán sertés húsát a kamarából kilopták, Moizes tanító sertéseit elhajtották, Hoffman vámosfalusi bérlőnek mézszárákát kirabolták, Szaidner kotman lobotai bérlőt kirabolták, Hoffman Mór dobrocsi lakos padlását meglópták, Meso János özvegyének egy 25—30 forintos tüzőjét ellopták, Palónyi özvegyének tehenét ellopták, kamráját kirabolták s ezenkívül még másokat is már f. év folytán megraboltak, szinobányai üveggyárban Szent Miklósné asszonyágnak boltját kirabolták s az üveggyárból egy tehenet, melyet Kotmanován ottek meg, s még számos kisebb nagyobb rablást tolvajlást vittek végbe e környéken, melynek lajstromát egy iv papírora sem volnék képes leírni; sőt már halálos rablás is történt, Debra és Végblea-közt találtak egy kirabolt agyonvert férfi hullát, kitől állítólag 900 frtot oroztak el, csak magában Dobrocson pár év alatt több mint két ezer forint kárt eszközöltek ezen ismert nyilvános tolvajok anélkül, hogy aból valakinek csak egy fillér is vissza került volna. (Kik azok?) Most már kérdjük a tekintetes vármegyebeli tisztelt rendőri közvegeket, van-e tudomásuk erről, ha nincs, legyen így nyilvánosan tudomásuk, a kártyallók félnek már önköz oltalomért folyamodni, legalább annyi szives-séggel legyenek irányunkban, hogy gúnyt ne üssenek a tolvajok által magukról, s ha nyomozni jönnek, vagy már jegyzőkönyveket írnak, ne álljenek a tolvajjal rumos palackhoz, s ne cimboráskodjanak velők mint tisztviselők, de teljesítsék hivatásukat.

G. E.

Salgótarján, april hó 26-án.

T. szerkesztő úr!

Egy igen megható jelenetnek: a gyermeki-hála egy ünnepélyes és őszinte nyilatkozatának voltunk tanúi Porazik György vasgyári tanító úr névnapjának előestéjén. Legyen szabad e jelenetet, becses lapja hasábjain megcsillantani, annál inkább, miután napjainkban a hála önzetlen és őszinte nyilatkozata ugyis ritka madár. Együtt álltunk a nevezett tanító úr lakában a humoros pohár és a phlegmatikus pipa társaságában.

— Szép szavak ezek uram ücsém nagyon, de lássa a mai világban kiből sem bízhatunk. Hatha az a bolondos Kanizsay fogadott már mást és őt elküldi mint felesleget?

— Azt nem hiszem uram, mert kezeirását bírom és ez nekem teljesen elég. Őrnagy volt negyvennyolczban s e tisztétől még maig sem menté fel a magyar kormány, tohát most is katoná; amit pedig egy magyar tiszt katonai parolájára fogad vagy ir, az szent előitém.

— Hisz látod atyus nem lehet lebecsézni, minek is erőlteted tovább a dolgot, mondá Aranka a nehez-tőlse hangján, ki úgy látszik megelégette már a dolog tulságra hajlását.

Nem is szolt erről többet az öreg ur.

Czeglédig elbeszélgettünk egymással és Aranka tulságos vig kedélye egészen más fordulatot adott a beszédnek. Mindig talált valami új cseregni valót.

Nagykorús táján már mind a hárman aludtunk s csak Szegeden vertek fel édes álmankból, mert itt másik vonatra kellett átlúni.

Nem is irom le további utazásunkat. Zsombolyra ópen délben érkezünk meg s itt bámulatomra kiszálltak utitársaim is.

— Na itthon vagyunk leányom, siess kiszédni a jószágodat, míg én a kocsim után nézek.

Szápen lecsédünk mindent s iparkodtunk a pályaudvarból kijutni.

Épen egy kocsisemborrel beszélt uram bátyám.

— Hát te mért vagy itt János ezekkel a sárgákkal?

— A nagyaság asszony küldött ki, hogy vigyem be a nevelő urat, aki ezen a vonaton érkezik meg.

— En csak hallgattam ezavakat s már-már kezdett minden összezavarodni fejemben, midőn felém fordulva mondá az öreg ur:

— Nézz csak tanár ur, hogy elfelejtettem bemutatni magamat, én Kanizsay István vagyok, ez itt nevelt leányom Aranka, ön pedig az én fiaim nevelője!

(Folyt. köv.)

ságában. A nyitott ablakon keresztül szabadon omlott be a nektárnál is drágább onyhe szűzi lég. Egyszerre megzendül az ablak alá lovozott tanonczsereg chórusa: száz gyermek énekelt egy kedves tavaszi dalt. A dal után egy hat tagú gyermek küldöttség lépett a szobába, élükön egy tizenegy éves fiú, ki ügyes oktatás által, német létere négy év alatt, a vasgyári iskolában tökéletesen elsajátított magyar nyelven köszöntőtől föl szeretett tanítóját. A megalottaság csöndje bouolt a teremben. A mi magát e tisztességadását illeti nagyobb kiittetés az minden fényes ovációknál és hivatalos tisztelgéseknel, mert nincs benne so hízeltés se önzés, csupán a tiszta merő hála. Manifestációja ez a tanító úr tisztí kivállóságának, a ki szép modorrával kivívta azt, a mi egy tanítónál a legfőbb: tanítványainak osztatlan ragaszkodását és szeretetét.

A névesti lakomán áldomásívás is került. Az egyik toaszt körülbelül így hangzott: Tisztelt Társaság! valamennyiünk között legközelebbben köszöntő fel a házi gazdát a gyermekek serege. S bár én is szavaimat a szíveimből szedem, mégsem versenyezhetek a gyermekekkel, mert tudom azt, hogy gyarló és pleonasmus minden gratuláció ott, hol az illető boldogságért és életéért ártatlan gyermekek imája kéri az eget. De miután korunk napirendje, minden oldalról megvilágosítani a tárgyat s hozzá szólni a dologhoz úgy, a hogy kinek kinek adatott, vagy nem adatott: én is a mi Györgyünket azon oldalról helyezem electricus világításba, a melyből kitűnik és kimagaslik, mint jóles tanító és nevezetes nevelő, sily értelemben a dologhoz szólva kívánuom, hogy a gondviselés adjon a hazának sok hozzá, ügybárgalomban és tevékenységben hasonló tanítót s neki magának van egészséget, sok szerencsét, áldást és megelégedést. Éljen soká!

X.

Szécsényből közlik velünk, hogy az ottani város-ház nagyterme f. évi aprilis hó 18-án délutáni három órakor nevezetes és nagyfontosságú mozzanatok helyszíneül szolgált, amennyiben ezen helyiséget választotta az egybegyűlő ohajtott bölgyközösség, hogy Szécsényben első női gyűlést tartsasson.

Ruszinó Antalnó úrbölgynek sikerült alig pár napi fáradozás után a központtól nyert ivére 33 rendes tagot gyűjteni. Ezen igen szép eredményt követte aprilis 18-án ő felsége Erzsébet királyné védnöksége alatt álló magyar országos segélyző nőegylet szécsényi főkegyeletének alakuló gyűlése.

Jelen voltak: Ruszinó Antalnó, Krivácsy Antalnó, Vancsó Béláné, Bakó Imréné, Bulcsú Pálné, Pokorny Istvánné, Bazala Gáborné, Dersó Sándorné, Révay Mari, Kék Blanka, Kúzdényi Mátyásné, Palkovics Endréné, Fábán Gyuláné, Bayer Sándorné, Balás Miklósné úrbölgyek, továbbá: Pulszky Ágost képviselő, Ruszinó Antal, Nyikos Lajos, Hoffman Ignác, Balás Miklós urak.

A szép számmal egybegyűlt fönti rendes tagokat Ruszinó Antalnó úrnó melegen üdvözlölvén, a magyar országos segélyző nőegylet szécsényi főkegyeletének megalakulása tekintetéből mindezek előtt ideiglenes elnök s jegyző, ezek vezetése mellett elnök, alelnök, gazda s jegyző megválasztását kéri.

Ideiglenes elnöknek Pokorny Istvánné úrbölgy, ideiglenes jegyzőnek Balás Miklós úr egyhangúlag megválasztattak.

Pokorny Istvánné megköszönvén a benne helyezett bizalmat, elfoglalja elnöki székét, a gyűlést megnyitotta s felkérte a közgyűlést, hogy az alapszabályok értelmében saját kebeléből 8—10 választmányi tagot válasszon, rendes választmányi tagokká megválasztattak: Krivácsy Antalnó, Ruszinó Antalnó, Bakó Imréné, Bazala Gáborné, Vancsó Béláné, Terezyánszky Istvánné, Balás Miklósné, Kúzdényi Mátyásné, Bulcsú Pálné, Szabó Károlyné; pótagokul: Bayer Sándorné, Palkovics Endréné úrbölgyek.

A választmány titkos szavazat útján egy akarattal megválasztotta: Velics Haynald Teréz úrnót elnöknek, Krivácsy Antalnó úrnót alelnöknek, gazdának Nyikos Lajos, jegyzőnek Balás Miklós urakat.

A közgyűlés elfogadta azon indítványt, hogy ő eminentiája Haynald Lajos bibornok érsek értesítsék az ő szülővárosában Szécsényben létrejött nőegylet megalakulásáról, s ennek pártolása iránt kéressék fel a bibornok érsek úr ő eminentiája. Végre:

Az egylet életbeléptetése körül fáradozó Ruszinó Antalnó úrbölgynek jegyzőkönyvileg köszönet szavaztatott.

Ideiglenes elnök megköszönvén a benne helyezett bizalmat, a jegyzőkönyv hitelesítésére Bakó Imréné és Vancsó Béláné úrbölgyeket felkérvén, a gyűlést feloszlatta.

A gyűlés annyi szellemességgel s teljes szabadsággal folyt le, mintha bölgyeink már legalább tíz év óta gyűléseznének.

A társuláseről nyert ezen igen öröndetes hír tudata valóban igen kellemesen hat mindannyiunkra, különösen kievárosi életünk egyhangúságát felvillanyozza s ösztönöz bennünket a tevékenységre, fokozza érdeklődésünket a szép, nemes és jótékony cselekedetek iránt, megalapítja a társadalom minden rétegében azon erős hitet, hogy a nemes keblű urbólgyek semminemű fáradalomtól, sem áldozattól vissza nem riadnak akkor, midőn szegényeket, árvákat, gyámoltalannokat segíyezni, a háboruban megsebzett harczosokat ápolni, azok árváit a nyomorból kiemelni legaznlebb hivatásuk közé tartozik.

De ki is ne büszkula, ezen annyira szent egy iránt midőn látjuk, hogy a magyar országos segélyző nőegylet ő felsége Erzsébet királyné védnöksége alatt áll s a legközelebbi május 10-én Pesten tartandó gyűlésben ő felsége a királyné személyesen fog elnökölui.

Hírek.

Kettős lakzi. April hó 29-én ment végbe Felsenburg Adolf úr esküvője Kóhn Berta kiasasszonnyal és Rosenbaum Zeigmond úr Stralsinger Emma kiasasszonnyal. Mindkét esküvő számos vendég jelenlétében, fényesen tartatott meg. Felsenburg Adolf hiteltársával másnap 11 órakor Budapestre távozott.

A képviselő választás Füleken 1. hó 28-án megtörtént. A törvényes felőrá alati Beniczky Gyula jelölt ellen senki sem jelentkezvén, őt a választási elnök a füléki járás egyhangúlag megválasztott képviselőjének mondotta ki. Az osztatlan bizalom eme nyilvánulását Beniczky Gyula úr, ki e körület érdekeit mindenkor és mindentűt hiven és lelkiismeretesen képviselte, valóban megérdemlé. A körület ezen hízalommal szép kötelességet rovolt le oly embere iránt, ki szabadelvű politikája mellett ezentűl már a hazának hivatalva lesz eredményes szolgálatokat tehetni.

A dalnástély B. Gyarmaton, (máj. 8-án) mely táncczsal lesz összekötve, szép közönségnek néz elébe. Sokan készülnek a vidékről is. A bizottság felkéri azokat, akik meghíróhoz nem jutottak, s ebez igényt tartanak, sziveskedjenek ez iránt Less Antal egyleti jegyző urhoz fordulni. Megemlíjük még, hogy Gepce „olasz saláta” című quintettjét, e fáradságos hosszú olasz dalt pompásan éneklék a dalárok. A b-gyarmati igen tisztelt bölgyközönségnek még egyszer figyelmébe ajánljuk a választmány felhívását, melyben felkérnek, hogy holmi apró tárgyacskákat — kijátására valókat — legyenek szivesek Garam Jenő elnök úrhoz küldeni. Garam Jenő elnök úr tárt karakkal várja ezen jószívből eredendő adományokat.

A szécsényi járásban e hét folytán lezárított be a sorozás kedvező eredménnyel. A sorozó bizottság Szécsényben kiváló megtiszteltetésekben részesült egyes családok részéről. Így april 25-én Vancsó Béla úr házána! tiszteletükre kedélyes estélyt tartatott.

A b-gyarmati vásár f. hó 26-án 27-én meglehetősen népes volt. Csodálatos, hogy e vásárra több gabna és ázaléknemű hozatott be, mint a multi vásárra. A keresletet sem lehet roznak mondani. A szarvas-marháának igen szép ára volt. A tavaszi kedvező napok, főleg pedig az a szép csendes eső, mindent helyre áll.

Szirákon — mint értesítenek — legközelebb rendeznek egy hangversenyt a kiesedővő javára. A rendezés természetesen a kegyes gróf családra várakozik, ki, mint halljuk Sipos Pál szongora művész urat kéri fel a részletek keresztülviteléhez.

Athelyezés A szécsényi járásbírói állomás — Gonda Károly elhaltával megüresedvén, — oda Zalvora Sámuel, eddigi losoncai kir. albiró helyettesített át.

Ipolyágon május 4-én a műkedvelők által a városi közsétatér szokásos megnyitására és javára, a megyeház termében adatik: „A cigány” népszimű.

A b-gyarmati népbank igazgató és felügyelő bizottsága april hó 25-én vegyes ülést tartott. Reményfy József elnöklete alatt melyen revisió alá vette a b-gyarmati takarékpénztár és a takarékpénztáraknak javaslatait a fusio kérdésében. Mindkét javaslat oly előnyös és oly kedvező, a kiválasztás mármint nehezebb kérdés kezd lenni a fűsionál. Az igazgatóság talán inkább sympathiából elfogadta a takarékpénztárak javaslatait. A fusio évi kérdése 8 szavazattal 4 ellenében dönt el. Algöver Mihály felügyelő úr határozott ellensége a fusiónak s a javaslatok közül egyet sem akar elfogadni; mert úgymond a javaslatok mindéről hízosítanak, csak arról nem, hogy fusio esetén fog ő nyújtani oly osztalékokat bármely intézett, mint eddig a Népbank nyújtott? — A népbanki közgyűlés összehívása máj. hó 30-kára határozatott.

Kis Antal úr a b-gyarmati casino érdemes gondnokának sürgetése folytán a casinói választmány elhatározta, hogy a sétatér kerítését teljesen kiigaztatja, s a nyaraló háta mögé egy tágas köröndöt emel tet. A munka már megindult.

Uj zeneművek. Táboraszy és Parsch nemzeti zenemű-koncertjében Budapesten megjelent: Két kedvelt dal. 1. Nézek, nézek, de hiába nézek. 2. Nagy a gödör Kanizsára. Ezenhangra zongora kísérettel (vagy szigorára külön) alkalmasta Huber Sándor. Ár 60 kr.

Pajor István Árvaszéki elnök úr Túrócából ismét egy szép példány fajttyakkal (tetrao vulgaris) lepetett meg; de ő is meglette hivatali társait, midőn ezen pompás pecsenye megélvezéséhez őket máj. hó 1-én meghívta.

Megyei községeink legfőbbjében most folynak a falusi örvendések zár vizsgái. A mint a két protestans körnőktől (dekanus) értesülünk; meglehetősen azon eredmény, amit egyes tanítók felmutatnak a örvendésen lehet constálni, hogy a magyar nyelv legalább Gaál Mikály körnők úr körültekintően igen szép tőrt foglalt el. Sajnosan vettük tudomásul, (és azt az esperesi közgyűlés komoly figyelmébe ajánljuk) hogy a n. lami kerületben Déder János, az esperesség erélytelen eljárása folytán a pánszavok főfőszakából ide importált nagylami lelkek, több tanítónak egyenesen megtiltotta a magyar nyelv tanítását. Van e erről az esperességnek tudomása, és ha van? akarja-e a Déderket állami kötelezettségeik teljesítésére figyelmeztetni? Ilyen állam ellenes (bűnös) cselekménnyel szemben jól esik megemlékeznünk Moezney Mihály zaborai tanító urnak april hó 28-án adott vizsgájáról. Ez a tanító úr, ki évek előtt maga is csak keveset beszélt magyarul, most már az ifjú nemzedéket majdnem teljesen megmagyarosította. Megérdemli, hogy ezen hazafias törekvése a kormány által is figyelembe véssék; a legkisebb részletkéig figyelmes bontól főispán Br. Majláty László úr ő eminenciájára azt hisszük fog találni módot, hogy ily szép és példaadó törekvés a kiérdemelt jutalmat elnyerhesse.

Hubay Gusztáv. szintársulata f. hó 27-én érkezett városunkba s tegnaptartotta az első előadást. Előadott Szilgáti „Mátyás király lesz” című színműve.

Verecs János főszolgabíró úr megkereste a szerkesztődet, hogy igazítsuk ki azon róla nézve, úgy mint bárkire nézve is ama kellemetlen közleményt, melyben a mult közszolgatársai által alkalmából, az első szövevények előjáráság megbiragolárában ő, mint előjáró szolgabíró szerepelteték. Megértjük, hogy mi a közszolgatársai előjáráság szövevények jelentésüket amennyire a tér megengedi, oly híven törekedünk leírni, hogy abból bármily személyes tekintetből semmit sem szeretünk kihagyni. Ezért roánk ne nehezteljen senki sem! Verecs János úr előttünk személyesen kinyilatkoztatta, hogy ő ezen megbiragolást is egyben csak annyiban jár el, amennyiben az íratokat továbbíllatás végett ő terjesztette fel az alispáni hivatalhoz; a biragot azonban másik szolgabíró társai vetette ki. Ezen nyilatkozatot Verecs János főszolgabíró reputációjára érdekében előttünk közzé tesszük.

Mikulás Dániel a b. gyarmati ev. egyház egyik volt tanítója állásáról még a mult évben önként lemondott általa azon nem teljesített feltétel miatt, hogy maga mellé egy okleveles segédtanítót nem fogadott. Ezen lemondási nyilatkozatát az egyház elfogadta illetve tudomásul vette s ahhoz képest beszüntette a járandóságokat. Mikulás D. úr azonban megdánva lemondását, melyet az egyház többé kezséggel fogadott el, felebbeszté ügyét, s azon reményben él, hogy azt az esperesség előtt meg is fogja nyerni. Mint hallottuk, M. D. egészen képtelen arra, hogy az új tanrendszernak megfelelhessen, s hogy Mikulás Dániel még emellett oly kötelesség mulasztásokat követett el, melyek hivatalával össze nem egyeztetetők; így pl. Mikulás D. a tanórak legnagyobb részét a helybeli pénzintézetekben, mint napdíjas biztos töltötte stb. Mikulás úr szellemi tehetetlenségére mutat még a körülmény is, hogy ő egyszer ünnepélyesen fogad, aláír valamit, máskor ugyan azt visszavonja, megtagadja és saját következtetést factumát még az esperesség előtt is szövegteti. Igaz, hogy ő 18 éves tanító lett, de épen ez a baj, hogy ő 18 évig roszul tanított, s így egy egész nemzedéket, akiknek nevelése kizárólag róla volt bízva, visszavetett.

Bizony ajánlható, hogy arépaszerével hagyja el azon tőrt, melyre egy csapp hivatala sem volt. Mikulás úr más különben igen tisztességes és becsületes ember, s más pályán eredményesebb szolgálatokat tehet; pedans pénzkeszelés és szöpirásánál fogva bárhol szivesen látják.

Ő Felsége Erzsébet királyné védelme alatt álló magyar országos segélyző-egylet következő értesítést küld hozzánk a budapesti máj. hó 10 ki közgyűlésére vonatkozólag: „Tisztelt szerkesztőség! Ő cs. kir. Felsége Erzsébet királyné legkegyelmesebb védaszonyunk elhatározni kegyeskedett, miként egyletünk közgyűlését saját legmagasabb személyében vezetendi. Midőn ezen örvendős hírt az egylet tisztelt tagjaival közölni van szerencsém, bátorkodom a következő figyelemztetéseket megtenni. A közgyűlés f. évi május hó 10-ik napján délelőtt 11 órára van hirdetve, s az akadémia dísztermében fog megtartatni, Ő Felsége a királyné 11 és fél órákor lép a terembe. A választmányi tagok s a vidéki s főkegyletek követői pontos megjelenésre kértnek, úgy hogy mindenki 11 órákor helyén legyen. Az egylet vendégtagjai és más meghívott vendégek sziveskedjenek úgy érkezni, hogy 11 óra után ő Felsége kísértén kívül senki sem fog a terembe vagy a karzatra bebecsáttatni; egyzersmind kérem a különböző színű jegyek megtartását s előmutatását s az ő czéla felállított egyének utmutatását követni. Ő Felsége megengedni méltóztatott, hogy a választmányi és követekül megjelent hölgyek felett kalappal és sőtáblítottetben vegyenek részt a gyűlésen; az urakat kérem fekete délelőtti öltönyben fekete nyakkendővel megjelenni. Az ülés bezárta után kérem a gyűlés tagjait és a vendégeket tíz percig helyeiken megmoradni, nehogy a lépésön Ő Felsége és kísértének távozása alkalmával tolakodás támadjon. A választmányi tagok és a vidéki, városi s főkegyletek küldöttei felkérésnek május 9-én délelőtt 10 és fél órákor az előértekezleten az egylet hivatalos helyiségében (Budapest, II. ker. Lánchídter 105. 6. I. emelet) teljes számmal megjelenni. A fentebbiekre vonatkozó mindennemű felvilágosítások ugyan e helyütt délután 3—5 óra közt mindennap szóval vagy levél útján intézett kérdésekre megadtnak. A tisztelt közönség szives pártolását kérem a rendfentartás tekintetében. Magyar országos segélyző öbgyelet gazdája: Ivánka Imre.

Mai számunkhoz mellékelve vesszük t. olvasóink Koesuth Lajos „Irataim az emigrációból” című munkájának füzetes kiadására a megrendelési felhívást.

Nyiltér.)

Válasz Streisinger Lipót úr támadására.

A „Nógrádi Lapok” 17. száma nyiltérben, Streisinger Lipót aláírásával. Consequens úr tollából ellenem intézett rágalmakra válaszólag előre becsájtom, hogy megtörtént dolgok tárgyalás közlése ellen, még ha serte volnék sem szölnék fel, — de világos hasznágotat válassz nálkül hagyom nem lehet.

Az úgy bíról elintézés alatt állván, tisztes tárgyalása egyelőre nem hirlapba való, — addig is azonban, míg az a maga útján megoldást nyer, ki kell jelentenem:

1) Hogy n-m igaz az, miszerint Streisinger nekem 8 napra adott volna kölcsönt, mert a váltók jó kamatok levonása mellett fél évi lejáratra szöllottak, és csak aprilis 3-án cseréltettek ki általam hitelező kérelmére lejárt 8 napos váltókkal, azért, hogy vesszélyeztetnek hit követelesét bekebelezethesse. Az eredeti váltók, Streisinger írással, nálam meglévén, bárkinék megmutathatom.

2) Nem igaz az, a mi Fischer József nevében az én nyilatkozatom gyanánt elmondatik. Én legalább Fischeri kérdésre vonatkozó, ő a nevével és nevémmel kapcsolatba hozott tényeket és nyilatkozatokat tagadja; kénszer helyzetbe hozva, bíróság előtt késs lévén tagadást hittel is megerősíteni.

3) Nem igaz az, hogy én bárkinék csak úgy 15000 frtos kötelezést adtam volna; az úgy kifejlődése igazolni fogja, hogy ily kötelezést egyáltalán nem létezik.

4) Nem igaz az, hogy én testvéremet árvájával magamhoz vettem, nem is lévén erre szükség, midtán testvérem tisztességes vagyonából kénsyelmesen megélhetett, s 12 év óta nálam legfőlebb vendégkép fordult meg.

5) Nem igaz az, hogy én értékesebb bútoraimat Pestre szállítottam, a mint erről bárki közvetlenül meggyőződhet.

6) Nem igaz az, hogy Streisinger az én bajaimról martius 28-án értesült, midtán akkor még voltaképen magam sem tudtam a bekövetkezendőket.

Hanem igenis igaz az, hogy egy b. gyarmati notorius-csög vezetője 1 évre kiállított váltómat fél évi lejáratra meghamisltván:

*) E rovatban közlöttekért nem felelős a Szerk.

azzal engemet aprilis 2-án közölletlenül meglamadott a hitelezésem ellenem csödtette; arról értesült Streisinger és csak az ek után, aprilis 3-án, husvét zár-azombatján jött ki hozzám a váltók kicserélése végett. Ha a történetekről martius 28-án tudomása volt, nincs indokola miért halasztotta kijávetelét 6 napig, épen vallásának egyik legnagyobb tanúsára.

Igaz az, hogy a mit testvéremnek adtam, bekebelezett követelésének törlesztésére adtam át, s az a hitelezőknek is előnyükre szölgál.

Igaz az, hogy a hitelezők követelése idősebb lévén, addig legalább senki tényleg károsodva nincs. Kanyit Streisinger Lipót-nak; — a rágalom értelmi szerzőjének, mint törvényt-tanult embernek pedig jussom ezábe, hogy a bírő legnagyobb hibája, ha a másik fél meghallgatása nélkül mond ítélletet. Mit kelleneék gondolni felüle, ha ő, ki magát mindig és minden bírák fölé erkölcsbíról tolja fel, e hibába esik, „mondják”, „az a bírő jór” argumentumokra állapítván rágalmaikat.

Ha nem rágalmazni, de az igazságot kideríteni akarta, a tényállás iránt tisztába jönni ezer módja volt; mivel pedig erre, már csak a látszat, vagy decorum tekintetéből sem tett kísérletet, kénsyeten vagyok őt alávaló rágalmazónak nyilvánítani, szemébe vágván, hogy csak ő mondja, csak őtől jórán kily hírek. — talán, hogy bizonyos emberek előtt magának hitelt szeressen, talán, hogy javukra közvéleményt csináljon, vagy talán a mi legrosszabb, de azért szinte feltehető, hogy a bíróságot praesoccupálja és félrevezesse, számítván rá, hogy calumniare audacter, semper aliquid haeret.

Igazán szömerő jele az időnek, ha biggadtabb lelkülethez méltó sokoldalúság ily utra táved, s midtán életembebb kártársai a jobb falatokra kezűket rátették, ő a fogadtatn prókátorok konczán kénytelen rágódni.

Szükséges talán még, hogy a támadás okára is rámutassak. Consequens ur engem szabadkömvisnek tart, s azt hiszi, hogy ezen szövetségbe való felvétele iránt „benyújtott kártyája befolyással utasított el. Pedig táved. Ugy látszik az nem foglaltatik a „Keresztény magvető”-ben a így meg kell neki mondan, hogy csövdási vizsketoge s egyéb sajátágai annyira nevéhez nőttek, miszerint ez magában elégséges, hogy mindazon körök, melyek békét ohajtanak, s irányalk és elvökben consequensek, töle távol maradni ohajtsanak.

Tehát a sértett huzág az, a mi belőle szöl, ez pedig, a mint látjuk, még tanult embernél is aljas rágalomra és mindenre képes.

Végre kijelentem, hogy míg az általam nem igaznak jelzett tételek be nem bizonyítottak, s az igaznak állítottak meg nem csöfaltatnak, sem Streisingerrel, s m a nevével takaródó fogadtatn prókátorral hirlapi polemikát nem folytatok.

Consequens ur pedig ne higye, hogy most már az ő jövője bizonyos emberek előtt meg van állapítva, mert habár azok is egy letent vallanak, de azért Mohamedet próftjánál soha el nem ismerik Izraelben.

Sötér Kálmán.

Szerkesztői üzenet.

Ipolya s. g. V. I. úrnak. Költeményében itt-ott megcsillan a véna, de még nem öltik meg a mértéket. Így pl. a „felbuzgós” nagyon elcsépett tárgyú. Az „ezer év után” iskolai dolgozatnak bevállik. A „Harmat gyöngyök” már szöbben csillámlanak; ezek közül is azonban csak a III. sz. alatti az, (Tudjátok-e, mi a harmat? stb.) mely lapunkban közölhető lenne. Önből azonban még jó poéta lehet, ha kevesebbet ír, és perze jobban. Bussza Cs. Bogár. Tessék szabad folyást engedni boszójának. Bőrszökről csak annyit kérünk öntől, hogy kiméljen meg minket ezental álnevr leveleitől.

Feladó szerkesztő

Horváth Danó.

Eladó hágo kosok.

Scitovszky János úr nótincai gazdaságában eladatik 26 drb közép finom posztó-gyapjú hágo kos; az árak minőség szerint 20—25 frtjával változnak. Paulinyi Imre, kasszár.

Árverés ingóságokra.

Ipolykai községeben (Hontmegye) Laszkáry Ödön ur bútorzata és egyéb ingósága május 4-én d. e. 9 órákor önkénytes árverésen el fognak adatni, miről a venni szándékozók ezennel értesítetnek.

Hirdetmény.

Aláírott ezennel közbirre teszem, miként néhai Kacsokovics Károly hagyatékához tartozó mindennemű még eddig berbe nem levő lakosztályok, rétek, l'herések, kertek és szöntőfölkék egészen vagy részben haszonberbe adandók. A bérloni szándékozók szerződés kötés végett tekintetes Szabó János úr b. gyarmaton lakó ügyvédhez forduljanak.

B. Gyarmat, 1880. april hó 23-án.

Kacsokovics Ferencz,

3—2 Kacsokovics Károly hagyatéká kinevezett gondnok.

H I R D E T É S E K.

Felhívás!

Van szerencsém a n. ó. mezoi gazdasággal foglalkozó közönségnek tudomására adni, hogy a „Magyar-franczia biztosító részvénytársulat”, az általa életbeléptetett új módozat szerint a

jégkárak elleni biztosítására

az eddig alkalmazásban lévő díjtételekből 50%-ot vagyis a fizetendő díjak felét feltételelesen leengedi.

Ily jelentékeny előnyök mellett reméllem, hogy ugyanazon bizalommal melyel a közönség, már eddig is a teljes garantiát nyújtó „hazai társaság” irányában a tűzbiztosításnál viseltetett, ugyanazon bizalommal fog a jégkárbiztosításnál is a nevezett társasághoz fordulni.

Tisztelettel

Felsenburg Henrik,

Balassa-Gyarmat és környékének ügynöke.

Meghívás,

A b. gyarmati „Népbank” t. cz. részvényesei a folyó évi május hó 30-án délelőtt 10 órákor a helybeli Népkör helyiségében tartandó rendkívüli közgyűlésre ezennel tisztelettel meghivatnak.

Tárgy: A helybeli két pénzintézet egyikével leendő esetleges egyesülés feletti határozás.

3—1

Az igazgatóság.

Haszonbérlet.

A nagyhalápi közbirtokossági kocsamáltatási jog hozzátartozó ház, kert és pinczéval folyó évi július 1-ik napjától kezdve hat egymás után következő évre folyó évi május hó 25-én tartandó árverésen haszonberbe fog adatni; az árverési feltételek Nagyhaláp község birájánál megtekinthetők.

Árverési hirdetmény.

Steiner Ignác csödtömegéhez tartozó ingóságok, jelesül rőfia, rövid- és galanteria-áru cikkek, bolti felszerelvények és szöbabeli burorok Losonczon folyó évi május hó 13-ik és következő napjain nyilvános árverésen el fognak adatni, mihez a venni szándékozók ezennel meghivatnak.

Goldberger D.

csödtömeggondnok.

3—1

Árverés ingóságokra.

Nagyságos főtisztelendő Dr. Kovács Pál ur kanonokká kinevezetése következtében több rendbeli házi bútorok és gazdasági eszközök Vadkerten a plebánia lakban f. évi május hó 10-ik napján nyilvános árverésen el fognak adatni.